

jazz i gospel uskoro u »Istri«

U razmaku od desetak dana »Istra« će doživjeti svoju drugu mladost, i napunit će se, vjerojatno do posljednjeg mjesta. Već sutra (četvrtak, 25. studenoga) održat će se drugi iz serije koncerata grupe B. P. Convention i poznatih američkih jazz solista. U POVODU TOG KONCERTA BOŠKO PETROVIĆ JE DAO POSEBNU IZJAVU ZA NAŠ LIST:

Dakle, 25. o. m. u koncertnoj dvorani 'Istrium erectum concertium honorarium' opet ćemo baljezgati jednoga jazzu. Ovoga puta ćemo mučiti Loe Wrighta i Dextera Gordona dok ne priznaju da su slabiji (uslijedio je značajan smješak, op. D. V.) a gosti će biti, uz moj kvartet i Salko Mujičić, Ozren Depolo i vjerojatno Duka Selak«. Dakle, čuli ste. Stvar, čini se, hoda, i nadamo se da tradicija neće biti prekinuta ni u ostalim zimskim i kasnije proljetnim mjesecima.

No, par riječi o gostima. Mali simpatični i izvrсни alt-saksofonist i flautist Leo Wright prošle je godine posjetio Zagreb, nastupivši s Boškom na jam-sessionu u Hrvojevoj, pa ga dobar dio zagrebačke, naročito mlade publike već prilično dobro poznaje. Zbog toga ga ne treba posebno predstavljati, a oni koji ga do sada nisu čuli neka dođu u »Istru«.

Dexter Gordon, tenor-saksofonist, posebno je zanimljiva ličnost. Kao Leo Wright, i on stalno živi u Evropi (Kopenhagen) i bio je jedan od prvih koji je poslije rata na vrijeme pobjegao iz Sjedinjenih Država. Razvivši se u tradiciji Lestera Younga, Dexter Gordon postaje jedan od najznačajnijih solista be-bopa, i istovremeno jedan od najboljih instrumentalista modernog jazzu. On je vrlo dinamičan i maštovit improvizator, jedan iz serije onih izvršnih poslijeratnih tenor-saksofonista u koju spadaju još i Sonny Stitt, Gene Ammons, Johnny Griffin i ostala škvadra. Lani je, nakon mnogo godina, Dexter Gordon ponovno svirao u Sjedinjenim Državama, na festivalu u Newportu, gdje je njegov nastup proglašen jednim od najboljih. To mu je donijelo i službeno priznanje kritičara, koji su ga ove godine u anketi časopisa »Down Beat« proglasili najboljim tenorsaksofonistom.

Može se očekivati da će sutrašnji koncert biti uspješniji od prvoga iz serije. Zvat će se »Blues Night«, a poslije službenog završetka održat će se jam-session u teatru »ITD«, tako da ćemo se konačno riješiti onih dosadnih i nepotrebnih jam-sessiona na pozornici »Istre«, što svakako predstavlja znatno olakšanje.

U nedjelju, 5. prosinca, »Istra« će ugostiti grupu »Stars of Faith«, koju sačinjava pet izvršnih ženskih interpretatora gospel songa i negro spirituala. Sastav sačinjavaju slijedeće dame: Frances Steadman, Henriette Waddy, Kitty Parham, Mattie Harper i Sadie-Frances

vivši se u tradiciji **Lestera Younga**, **Dexter Gordon** postaje jedan od najznačajnijih solista be-bopa, i istovremeno jedan od najboljih instrumentalista modernog jazza. On je vrlo dinamičan i maštovit improvizator, jedan iz serije onih izvrsnih poslijeratnih tenor-saksofonista u koju spadaju još i **Sonny Stitt**, **Gene Ammons**, **Johnny Griffin** i ostala škvadra. Lani je, nakon mnogo godina, **Dexter Gordon** ponovno svirao u Sjedinjenim Državama, na festivalu u **Newportu**, gdje je njegov nastup proglašen jednim od najboljih. To mu je donijelo i službeno priznanje kritičara, koji su ga ove godine u anketi časopisa »**Down Beat**« proglašili najboljim tenorsaksofonistom.

Može se očekivati da će sutrašnji koncert biti uspješniji od prvoga iz serije. Zvat će se »**Blues Night**«, a poslije službenog završetka održat će se jam-session u teatru »**ITD**«, tako da ćemo se konačno riješiti onih dosadnih i nepotrebnih jam-sessiona na pozornici »**Istre**«, što svakako predstavlja znatno olakšanje.

U nedjelju, 5. prosinca, »**Istra**« će ugostiti grupu »**Stars of Faith**«, koju sačinjava pet izvrsnih ženskih interpretatora gospel songa i negro spirituala. Sastav sačinjavaju slijedeće dame: **Frances Steadman**, **Henriette Waddy**, **Kitty Parham**, **Mattie Harper** i **Sadie-Frances Keys**. Njihov pratilac na orguljama (jedina instrumentalna pratnja) jest gospodin **Gerome Jones**.

Grupa je osnovana 1958. god u **Philadelphiji**, i ubrzo se afirmirala kao jedna od najkvalitetnijih i najoriginalnijih među mnogo ostalih grupa slične glazbene i vokalne orijentacije. Do sada je nastupala u najpoznatijim američkim dvoranama (**Carnegie Hall**, **Madison Square Garden**, **Town Hall**, **Apollo**), a imala je i nekoliko turneja po Evropi. Ona četvrta bila je posebno zanimljiva jer je grupa tada nastupala samo po crkvama, dakle u najprikladnijim ambijentima.

Repertoar grupe »**Stars of Faith**« je uglavnom standardan, sastavljen od najpoznatijih duhovnih pjesama američkog crnačkog folkloru. Valja napomenuti da su gotovo sve članice grupe bile svojedobno u sastavu poznate skupine **Clara Ward Singers**.

d. vrdoljak

»kerempuh 71« i humoristička šansona

O.Š. br. 146-47
24. XI 91.

po
m

Pored nekih individualnih pokušaja, mapa domaće šansone nastoji se obogatiti ostavštinama dvaju već tradicionalnih manifestacija ili »večeri šansona«: prva se održava u okviru zagrebačkog festivala zabavne glazbe, a druga kao sastavni dio festivala humora »Kerempuh«.

Posebna je značajka ove druge, »Kerempuhove« smotre što pokušava održati kontinuitet stvaralaštva u jednom važnom šansonjerskom žanru: humorističkoj šansoni. Ta se vrsta u nas premalo njeguje, a čini se da glavni razlog njenom nepostojanju treba tražiti u nedostatku mašte, invencije, ukusa i inspiracije. Te je činjenice konačno postala svjesna i publika, pa je na posljednjoj večeri šansone održanoj u HNK prvu nagradu dodijelila skladbi »Bicikl« (trad. obrada Špišić, Britvić) koja vjerojatno ne bi osvojila prvo mjesto da je u konkurenciji imala barem još jedno ostvarenje slična sadržaja (i približno iste vrijednosti).

Dakle, kada se već na »službenoj« šansonjerskoj smotri zaboravlja na humorističku šansonu (kao da bi ona pomutila ono »dostojanstvo« i »svečanu« atmosferu što vlada u tim prilikama), svake godine s nestrpljenjem očekujemo »Kerempuh« i humorističko-šansonjersku paradu što je on pruža, ne bismo li konačno dobili nešto vrijednije i sadržajnije. No, kao što ni večer šansone u

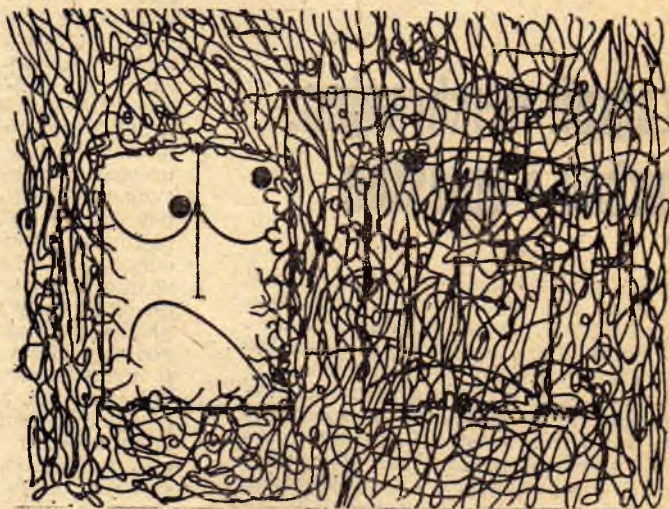
okviru fe
varenja š
bog zna
Svi su iza
lje. U »K
čkih šans
daljnjih
šta vrijed
Evo :
vu« četvu

71« i
šansona

poškaklji me ha, ha, ha,

a, mapa domaće
a dvaju već tran-
sna: prva se
zabavne glazbe,
ora »Kerempuh«.
»Kerempuhove«
t stvaralaštva u
humorističkoj
uje, a čini se da
tražiti u nedos-
rije. Te je činje-
pa je na posljed-
rvu nagradu do-
bišić, Britvić) ko-
da je u konkure-
e slična sadržaja

šansonjerskoj
sonu (kao da bi
čanu« atmosferu
s nestrpljenjem
šansonjersku pa-
čno dobili nešto
večer šansone u

okviru festivala zabavne glazbe ne ostavlja mnogo ost-
varenja što će se pamti, niti »Kerempuh« ne lansira
bog zna kako duhovite i ukusne humorističke šansone.
Svi su izgledi da ni nakon »Kerempuha 71« neće biti bo-
lje. U »Komediji« je izvedena selekcija od 19 humoristi-
čkih šansona. Sudeći po onome što smo čuli i vidjeli, ni
daljnjih 19 ostvarenja u konkurenciji ne bi donijelo ni-
šta vrijednije (uz časne iznimke, jasno).

Evo zbog čega smatram ovogodišnju »Kerempuho-
vu« žetvu više nego isromašnom:

— kvalitativna je razina, kao prvo, bila prilično ni-
ska. Stekao se dojam da su uglavnom svi pisci glazbe i
tekstova shvatili večer humorističke šansone kao priliku
u kojoj apsolutno moraju nasmejati gledateljstvo, jer ih
inače čeka strašan sud. U tome su im zdušno pomagali i
interpretatori (no o njima kasnije), pa se cijela predsta-
va svela na gotovo očajnički pokušaj da se ishitrenim i
neoriginalnim sadržajima, svedenim na nivo anegdote ili
vica u smislu »poškaklji me da se nasmijem« zadobije
koji poen kod publike.

Pisanje humorističkih šansona u kajkavskom narje-
čju i zagorskom duhu pokazalo se neuspjelim eksperi-
mentom, jer takva ostvarenja valja uputiti na »Krapinu«
(»Kaj da se dela? — Kaj bu bilo?« npr.) gdje im je mje-
sto. Inače, pomalo je već dosadno slušati citate folklor-
nih motiva u aranžmanima i interpretacijama, jer to su
dosta neukusni i jeftini »štosevi«. Bilo bi mnogo bolje
da pojedini skladatelji i aranžeri obrate više pažnje pi-
sanju u duhu najbolje tradicije kabaretskih ostvarenja
— bilo je, doduše, nekoliko takvih pokušaja i u njima se
uglavnom izbjegla prizemnost, a bilo bi dobro da ih je
još više. Kada već govorim o glazbi, ne bi bilo loše napo-
menuti da se festivalski orkestar često »raspadao«, što je
predstavljalo posebnu humorističku točku, ali je istovre-
meno pomoglo da se izvuku neki loši aranžmani i inter-
pretatori, i da sve bude smiješno.

— nije mi jasno zašto su kao interpretatore humo-
rističke šansone pod svaku cijenu želili proturiti glumce.

te doživjeti svo-
jatno do poslje-
studenoga) odr-
e B. P. Conven-
POVODU TOG
AO POSEBNU

živjeti svo-
o do poslje-
enoga) odr-
P. Conven-
VODU TOG
POSEBNU

strium erēc-
ljezgati jed-
ighta i Dex-
(uslijedio je
iz moj kvar-
no Duka Se-
i nadamo se
m zimskim i

i izvrsni alt-
e godine pos-
essionu u Hr-
to mlade pu-
ga ne treba
da nisu čuli

ebno je zani-
živi u Evropi
oji je poslije
Država. Raz-
Gordon posta-
i istovremeno
nog jazza. On
jedan iz serije
ta u koju spa-
unny Griffin i
odina, Dexter
ivama, na fes-
proглаšen jed-
eno priznanje
isopisa »Down
tom.

ert biti uspje-
s Night«, a po-
a-session u te-
šiti onih dosa-
nici »Istre«, što

ugostiti grupu
nih ženskih in-
la. Sastav sači-
man, Henriette
Sadie-Frances
a instrumental-

delphiji, i ubr-
nijih i najorigi-
glazbene i vo-
a najpoznatijim
Madison Square
i nekoliko tur-
ebno zanimljiva
kvama, dakle u

uglavnom stan-
hovnih pjesama
nenuti da su go-
sastavu poznate

menuu da se
predstavljalo posebnu humorističku točku, ali je istovre-
meno pomoglo da se izvuku neki loši aranžmani i inter-
pretatori, i da sve bude smiješno.

— nije mi jasno zašto su kao interpretatore humo-
rističke šansone pod svaku cijenu želi proturiti glumce.
U »Komediji« je bilo čak 7-8 takvih pokušaja, dakle go-
tovo polovinu odabranih šansona »otpjevali« su glumci
a ne pjevači. Što se onda dogodilo? Gotovo su svi glumci
izišli na pozornicu nespreni, noseći u rukama cedulji-
ce s tekstom koje su ih izvlačile. Već je po tome jasno
koliko im je stalo da pjesma što je interpretiraju uspije.
Možda su neki od njih očekivali da će već svojom poja-
vom izboriti mjesto na završnoj večeri, ali to se poka-
zalo pogrešnom računicom. Mislim da su glumci-inter-
pretatori morali postupiti upravo obratno: trebali su se
posebno dobro pripremiti da bi u kombinaciji sa svojim
glumačkim šarmom i nastupom progurali loše tekstove i
skladbe. Dalje, pitam se u kojoj mjeri svi ti pjevači-
glumci imaju sluha, što je značajna pretpostavka vo-
kalne izvedbe jedne skladbe, iako ne bi morala biti i
najvažnije u slučaju da su tekst i melodija dobri. Pored
svega treba ustanoviti da su poneka ostvarenja u gluma-
čkim interpretacijama djelovala neukusno i nategnuto.

Braci Reissu, Neli Eržišnik, Damiru Mejovšeku, An-
tonu Nalisu, Martinu Sagnaru i drugima smijemo se ka-
da nas zabavljaju svojom glumom, tuđim ili vlastitim vi-
cevim i humorističkim tekstovima: trebalo ih pustiti da i
ostanu na tome. Konačno, da li o ostvarenjima što su
ih oni interpretirali možemo govoriti kao o šansoni? Mi-
slim da ne. U nas se vrlo dobro zna tko se bavi šanso-
nom, tko su ti pjevači, skladatelji i pjesnici koji naročito
rade na promicanju domaće šansone. Zbog čega se upra-
vo oni nisu više angažirali na »Kerempuhu«? Ostaje, na-
ime, dojam, da »Kerempuhova« večer šansone ne spada
u krug onoga što nazivamo domaćom šansonom u pra-
vom smislu, već ostaje neka manifestacija posebne vr-
ste, zatvorena i izolirana.

— konačno, evo potvrde činjenici da je nastup mno-
gih glumačkih imena bio nepotreban: najsadržajnija i
najkvalitetnija ostvarenja pružila su upravo ona imena,
koja se i inače bave isključivo glazbom, a posebno šan-
sonom. Arsen Dedić napisao je tekst i glazbu za šansonu
»Po glavi stanovnika« koja je predstavljala možda naj-
cjelovitije ostvarenje večeri. Ona nastavlja obdu tradiciju
sličnih Arsenovih pokušaja u tom žanru: »Mislila
si mala moja«, »Dolaze Kinezi«, »Buni se Istok i Zapad«.
Nikica Kalodera, Pajo Kanižaj i Džimi Stanić također su
dobro nastavili prošlogodišnju tradiciju. Iani je bio »Pr-
sluk pucam«, a ove godine »Tvrda ljubav«. Pritom va-
lja napomenuti da je najveći dio posla obavio Džimi, ko-
ji je po tko zna koji put dokazao da ima muda za inter-
pretaciju humorističkih tekstova. Spomenuti dalje treba
duo Sabol-Hegedušić (»Što biste dali gospođu da vam je
šesnaest godina«), prvenstveno zbog kvalitetnog, ali pre-
dugog teksta... i to bi uglavnom bilo sve.

Činjenica je također da su pjevači (od kojih većinu
ne smatramo šansonjerima) imali relativno veći uspjeh
od glumaca, tj. njihove su interpretacije bile daleko bli-
že šansonu nego li one druge.

Još ne znam tko je proglašen pobjednikom, no to uo-
stalom i nije toliko važno. Mnogo je važnije ono što će
ostati poslije, a kladim se da toga neće biti baš previše.
Vrijeme i ostavštine večeri humorističke šansone »Ke-
rempuh 71« pokazat će u kolikoj su mjeri bile točne ov-
dje iznesene neke usputne opservacije.

dražen vrdoljak